

Rellotge de sol de Can Mainou

Fogars de la Selva

Ubicació

Lloc/Adreça: Polígon 12 Parcel·la 67
Emplaçament Veïnat de la Vall de Ramió
Alçada: 92

Coordenades:

Latitud: 41.71961
Longitud: 2.61571
UTM Est (X): 468035
UTM Nord (Y): 4618717

Classificació

Número de fitxa 08082 - 162
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Element arquitectònic
Estil / època: Contemporani
Segle XX-XXI
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Tipus de protecció: BPU
Observacions protecció: La masia consta amb el nivell 3 del Catàleg de Béns Protegits.
Data aprovació: dc., 31/10/2012 - 12:00
Número inventari Sí (IPA)
Generalitat i altres inventaris
Accés Difícil
Ús actual: Ornamental
Titularitat Privada
Titular: 001415200DG61H0001WD
Fitxes associades:
[Can Mainou](#)
Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart

Descripció

El rellotge de sol de Can Mainou està situat a la façana principal de la casa, a la planta pis, concretament entre el finestral amb barana i la finestra d'arc conopial i espitllera, situada simètricament damunt de la portalada principal.

El rellotge forma un pla quadrangular de pedra calcària, de sèrie, del tipus declinant. Fou col·locat pel seu propietari amb motiu de la restauració de l'edifici. La façana ha estat repicada, traient l'arrebossat originari de morter de calç i deixant la pedra vista. Es desconeix si antigament ja n'hi havia algun de pintat o esgrafiat.

Es tracta d'un gran astre solar molt esquematitzat, on els mateixos braços de foc serveixen de línies solars. Assenyala de les sis del matí a les sis de la tarda, en xifres romanes. No està policromat. El gnòmon, de vareta surt de la part superior de l'astre.

Observacions:

Aquest rellotge no consta referenciat al web de la Societat Catalana de Gnomònica.

Història

La referència més antiga és la del fogatge de Ramió de l'any 1497.

En un capbreu de 1505, publicat a la història del Mas Caselles d'Hortsavinyà, consta que aquesta propietat tenia unes terres de cent jornals, situades al lloc dit de l'Esquera, indivís amb l'hereu del Mas Mainou.

En el llibre d'òbits de l'any 1627 es deixa anotat l'enterrament en el fossar de Ramió de Joan Maynou, fadrí.

L'any 1643 mor Andreu Maynou, d'una caiguda d'un arbre.

L'any 1662, Margarida, vídua de Tomàs Font, morí en el Mas Maynou.

L'any 1690 es bateja Josep, fill de Jacint Bosch i de Teresa, probablement masovers treballadors del Mas Maynou.

L'any 1733 mor l'hereu del mas, Jaume Mainou Casesvelles, fill de Jaume Mainou i de Maria Anna Casesvelles. La seva esposa, Maria Hivern, testa l'any 1737 a favor de la seva filla, Teresa Mainou i Hivern (aquesta darrera estava maridada amb Francesc Jalmar. L'any 1724 se'ls havia mort un nen, que fou enterrat en el "vas del Mas Maynou").

Quan la mare mor, l'any 1760, la propietat passà al següent fill, Andreu Jalmar i Mainou. En el funeral de la mare havien de ser-hi presents onze sacerdots. Però degut a una torderada, només pogueren assistir-hi dos.

Andreu Jalmar i Mainou es casa amb Margarida Vilar. La parella tindrà l'any 1756 un fill anomenat Francesc i l'any 1760 un segon fill, anomenat Jeroni que serà el futur hereu.

Jeroni Jalmar Vilar es marida amb Cecília Oller, que tindran com a mínim tres fills, Josep (†1857), Maria (1795) i Manel (1797), dels quals l'hereu serà en Josep.

Quan Josep Jalmar Oller mor, el succeeix el seu hereu Andreu Jalmar i Serrat. Aquest estava casat amb Francesca Ramilans i Mas, i tingueren quatre fills (Manuel, Pau, Dolors i Trinitat).

Novament, a la mort de Josep Jalmar Oller, pren possessió del mas el seu fill i hereu, Manuel, que estava casat amb Maria Gili i Gibert. Aquest matrimoni però, no tingué descendència i l'any 1946 testaren a favor de la seva neboda, Sara Costa i Jalmar, natural de Ca l'Espasí de Breda. Després l'any 1965 la finca fou venuda.

Els masovers registrats des de principis del segle XIX són, Josep Torrelles i Dolors Arenas i Clopés (entre 1818 i 1932); Eusebi Cortina Vilà i Josepa Caminals Magent i el seu fill Joan (entre 1945 i finals dels anys seixanta) que es casà amb Carme Pasqual, tot i que varen morir molt joves.

Bibliografia

AJUNTAMENT DE FOGARS DE LA SELVA (2012). Catàleg de Béns Protegits; dins *Pla d'Ordenació Urbanístic Municipal de Fogars de la Selva*.

AJUNTAMENT DE FOGARS DE LA SELVA (2012). Catàleg de masies i cases rurals en sòl no urbanitzable; dins *Pla d'Ordenació Urbanístic Municipal de Fogars de la Selva*.

FUGAROLAS i MASÓ, Jaume i VILÀ i CAMPS, Josep (2007). *Fogars de La selva, temps ha*. Fogars de La Selva: Edició dels autors.

